

Arrest

nr. 106 224 van 2 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 18 december 2011 het Rijk binnen en diende op 19 december 2011 een asielaanvraag in. Op 18 februari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en bent u geboren op 8 december 1983 te Afgooye. U bent moslim en u behoort tot de Asharaf minderheidsclan (Asharaf>Hassan>Abdullah). Sinds u nog jong was, leende uw vader veel geld van A. H. M., een goede vriend van hem. Uw vader betaalde het bedrag beetje bij beetje terug, maar toen de economie instortte, moest hij de winkel

noodgedwongen sluiten in 2009. Ook de verkoop van qat, een andere bron van inkomsten voor uw vader, was ondertussen verboden. Hierdoor kon uw vader A. H. M. niet meer terugbetalen. In ruil vroeg A. H. M. aan uw vader om met u te huwen, wat hij accepteerde. Op 8 april 2011 legaliseerden uw vader en A. H. M. het huwelijk en in de namiddag bracht hij u ervan op de hoogte. Uw toestemming voor het huwelijk werd nooit gevraagd en u gaf aan dat u niet wilde huwen met de 70-jarige A. H. M.. De avond van 8 april 2011 werd u door uw broers Ha. en Hu. en uw vader Ab. Ha. naar het huis van uw echtgenoot gebracht. U wilde niet met hem slapen, waarop hij u sloeg en dwong. De dag nadien sloot hij u op. U werd geslagen voor de ogen van zijn kinderen. Een maand na het huwelijk ging u naar uw ouders om te klagen, maar ze zegden dat u bij hem moest blijven. Rond augustus 2011 bezocht uw tante Z. u in het huis van uw echtgenoot. U vertelde haar dat u zelfmoord wilde plegen, maar ze zei dat u het niet moest doen en wachten tot u de kans kreeg van uw man weg te vluchten. Op 10 december 2011 kreeg de zoon van A. H. M. een ongeval. Uw man ging onmiddellijk kijken en u maakte ervan gebruik om geld te stelen uit de kassa van uw man, het huis te ontvluchten en naar F., een vriendin van uw tante Z. te Dhagahtur te vluchten. F. belde uw tante op en uw tante Z. zond een chauffeur die u kwam oppikken en naar haar huis te Mogadishu bracht. Op 17 december 2011 vloog u – samen met de smokkelaar F. – van Mogadishu naar Kenia. Vandaar vloog u door naar een voor u onbekende bestemming. Vandaar nam u de trein naar Brussel, waar u op 18 december 2011 toe kwam en de dag nadien een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Met betrekking tot de door u ingeroepen "vrees voor vervolging" in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie kan volgende bedenking worden gemaakt. U heeft het niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten.

Ten eerste laat uw geografische kennis over uw regio van herkomst, Afgooye, in het bijzonder en Somalië in het algemeen te wensen over.

Toen de interviewer van het Commissariaat-generaal u volgende termen opwierp: Galhareeri (p. 17), Jeeran (p. 18), Ballow (p. 18), Hantiwadaaq (p. 18), Bisiqley (p. 18), Doon Aw Surre (p. 18), Beerta Bisikrin (p. 18), Dai Saffi (p. 18), Marerrey (p. 18), Moordiinle (p. 18), Buulo Karas (p. 19), Dhajalokh (p. 19), Buulo Rasqi (p. 19) en Doonka (p. 19) slaagde u er niet in deze termen correct toe te lichten (p. 17-19) hoewel het hier allen dorpen betreft in de onmiddellijke omgeving van Afgooye (zie informatie in administratief dossier). Er dient opgemerkt te worden dat uw spontane geografische kennis over Afgooye in schril contrast staat met uw beperkte kennis betreffende de dorpen in de onmiddellijke omgeving van Afgooye. Uw kennis ter zake komt bijgevolg in belangrijke mate ingestudeerd over.

Ten tweede laat uw socio-politieke kennis over uw regio van herkomst te wensen over.

Zo kwam u niet verder dan te verklaren dat – sinds de uitbraak van de burgeroorlog – de Darod en de Hawiye tegen elkaar vochten (gehoor CGVS, p.20). Toen u gevraagd werd welke milities of krijgsheren elkaar bevochten in Afgooye, kwam u niet verder dan het vernoemen van vader en zoon Aideed (gehoor CGVS, p.20). Toen u gevraagd werd of Al-Shabaab in Afgooye was, gaf u vaag aan van wel en dat ook de United Islamic Courts (UIC) er waren, maar u hier geen herinneringen aan had (gehoor CGVS, p.20). Verder gaf u aan dat Al-Shabaab reeds sinds 2006 Afgooye controleert (gehoor CGVS, p.20). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de troepen van de Somalische regering en AMISOM Afgooye heroverden van Al-Shabaab in mei 2012 en dat op dat moment Al-Shabaab reeds drie jaar (dus sinds 2009) aan de macht was in Afgooye. Verder blijkt dat ook de Ethiopische troepen en de troepen van de Somalische regering actief waren in Afgooye, namelijk in 2008. Hiervan maakte u evenmin melding. Uw beperkte kennis ter zake is merkwaardig daar u verder aangeeft dat u in Afgooye woonde toen er gevochten werd (gehoor CGVS, p.20).

Ten derde blijkt uit uw gehoor voor het Commissariaat-generaal dat uw algemene kennis van het Somalische clansysteem bijzonder beperkt is.

Zo verklaarde u dat uzelf tot de Asharaf-clan (subclan Hassan) behoort en dat ook uw ouders tot de Asharaf-clan (subclan Hassan) behoren (gehoor CGVS, p.2 en p.5). U gaf aan dat de Hassan subclan waartoe u behoort, bestaat uit de Ali, de Mohammed, de Abdullah en de Ahmed en dat u tot de Abdullah behoort. U gaf aan dat de Abdullah verder uit drie subclans bestaat, namelijk de Bin Ahmed, de Bin Jama en de Bin Ali. Toen u gevraagd werd de subclans van de Ali, de Mohammed en de Ahmed te geven, gaf u aan het niet te weten en enkel uw eigen subclan, de Abdullah, te kennen (gehoor CGVS,

p.3). Het is erg merkwaardig dat u totaal geen idee heeft van de subclans die verwant zijn met de Ali, de Mohammed en de Ahmed.

Verder gaf u aan dat de Asharaf-clan een minderheidsclan is, wat wil zeggen dat je minder macht en minder rechten hebt in vergelijking met de meerderheidsclans. Verder verklaarde u dat er een conflict was in Afgooye (gehoor CGVS, p.3-4). Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat u relatief lang in Somalië bleef en u vroeg hoe uw familie voor bescherming zorgde, gaf u aan dat er nooit een probleem was en uw familie nooit problemen kenden (gehoor CGVS, p.4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt nochtans dat de Asharaf-clan tot een groep clans behoort die het de voorbije jaren zwaar te verduren kreeg – misbruik, moorden, diefstal van land – en dat velen van Somalië onvluchtten. Dat uw familie die behoorden tot bovenstaande minderheidsclan in het door conflicten getroffen Afgooye nooit problemen kende is bijgevolg erg opmerkelijk en weinig waarschijnlijk.

Verder gaf u aan dat uw echtgenoot, A. H. M., in Afgooye geboren is en tot de Hawiye-clan (Habar Gedir>Suleiman) behoort (gehoor CGVS, p.7). Toen u gevraagd werd of er nog een subclan bestaat onder de Suleiman, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat Suleiman geen subclan is van Habar Gedir. U gaf aan dat A. H. M. reeds eerder met twee andere vrouwen gehuwd was. Toen u gevraagd werd naar de clans van beide vrouwen, kwam u niet verder dan te zeggen dat ze tot de Hawiye-clan, subclan Habar Gedir behoren (gehoor CGVS, p.9). Er dient te worden opgemerkt dat u eerder aangaf dat in Afgooye de clans Habar Gedir, Abgal, Hawiye en Darod met elkaar vochten en bijgevolg gesteld kan worden dat van u verwacht kan worden dat u wel degelijk een goede kennis van eerdergenoemde clans hebt, wat niet het geval is (gehoor CGVS, p.4). Verder gaf u aan dat er vele mensen van clan 'Raxanwein' in Afgooye wonen, maar toen u gevraagd werd of u de subclans van de Raxanwein kon geven, gaf u aan van niet en kwam u niet verder dan zeggen dat Digil en Merifle hetzelfde is (gehoor CGVS, p.19).

Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u verder de term 'Gibilcad' opwerpt verklaarde u dat u het niet kent en u evenmin de betekenis van dit woord kent. U kon ook niet zeggen waarvoor deze term gebruikt wordt (gehoor CGVS, p.18). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat Gibilcad 'lichte huidskleur' betekent en dat de mensen van de Asharaf clan Gibilcad genoemd worden. Dat u hiervan niet op de hoogte bent en zelf de betekenis van het woord niet kent, is heel merkwaardig daar u volgens uw verklaringen zelf tot de Asharaf-clan behoort (gehoor CGVS, p.2).

Deze vaststellingen zijn echter uiterst bevreemdend gezien het belang van clankennis in de Somalische samenleving. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat in de Somalische samenleving genealogische afstammingslijnen aan kinderen aangeleerd worden vanaf een zeer jonge leeftijd en patriarchale afstamming tot in de details mondeling wordt doorgegeven (zie informatie in administratief dossier).

Betreffende de door u neergelegde geboorteakte die op 21/7/1984 uitgereikt werd te Mogadishu kan worden opgemerkt dat hierin een aantal spellingsfouten staan (zie administratief dossier). Verder kan worden opgemerkt dat het eigenaardig is dat de geboorteakte een half jaar na uw geboorte in Mogadishu uitgereikt werd, terwijl u in Afgooye geboren en getogen bent. De authenticiteit van dit document kan dan ook in vraag worden gesteld. Hoe dan ook, er dient te worden vastgesteld dat de geboorteakte die u voorlegt, geen enkel objectief element bevat (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document.

Uit voorgaande opmerkingen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering de Somalische nationaliteit te bezitten. Uw kennis van het land dient immers in de eerste plaats te worden afgetoetst aan uw kennis van uw onmiddellijke leefomgeving. Uit uw foutieve verklaringen en ontoereikende kennis blijkt dat u doelbewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden door zich voor te doen als afkomstig uit Somalië. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Het feit dat u uw verklaringen in de Somalische taal hebt afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Somalische nationaliteit, omdat de Somalische taal niet alleen in Somalië zelf wordt gesproken maar eveneens in een aanzienlijk deel van de buurlanden van Somalië, zoals Djibouti,

Ethiopië en Kenia (zie informatie in administratief dossier), en doet bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw kennis betreffende A. H. M. – de man waarmee u volgens uw verklaringen tegen uw wil huwde – zijn omgeving en het gedwongen huwelijk op zich beperkt is.

U verklaarde dat uw vader geld leende van A. H. M., dat hij niet kon terugbetalen en uw vader u in ruil aan A. H. M. wilde geven (gehoor CGVS, p.6). Later gaf u aan dat A. H. M. aan uw vader vroeg om met u te mogen huwen, wat uw vader accepteerde (gehoor CGVS, p.7 en p.21). Toen u erop gewezen werd dat het eigenaardig is dat uw vader u aan A. H. M. zou schenken, terwijl hij ongetwijfeld op de hoogte is van het gerucht dat A. H. M. gewelddadig is en achter de dood van zijn ex-vrouw zat én uw vader u net privé les liet volgen, wijzigde u uw verklaringen en gaf u aan dat de ouderen beslisten dat uw vader u aan A. H. M. moest schenken en dat uw vader geen keuze had (gehoor CGVS, p.22). Het komt niet doorleefd – en dus niet waarachtig – over dat u uw verklaringen over het gedwongen huwelijk wijzigt in functie van de opmerkingen van de interviewer. Toen u gevraagd werd hoeveel geld uw vader bij hem in het krijt stond, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.8 en p.23). Dat u hiervan niet op de hoogte bent is des te opmerkelijker daar u aangaf dat de schuld die vader had, de bruidsschat voor uw huwelijk was (gehoor CGVS, p.24).

Verder is het eigenaardig dat u in 2010 begon met privé lessen Arabisch en Engels en dat uw vader voor deze lessen betaalde, terwijl u eerder aangaf dat uw vader hoge schulden had, zijn winkel in 2009 moest sluiten en daarom zijn schulden niet kon betalen (gehoor CGVS, p.10-11). Toen u op deze eigenaardigheid gewezen werd, gaf u vaag aan dat de tantes langs moeders kant geld opzonden naar uw vader en dat daarmee het schoolgeld betaald werd (gehoor CGVS, p.12). Toen u gevraagd werd waarom uw vader – die schulden had die hij niet kon terugbetalen – u privé lessen zou laten volgen, gaf u aan dat u hem onder druk zette om naar school te kunnen gaan (gehoor CGVS, p.12). Het komt niet doorleefd over dat u uw vader – die schulden had die hij niet kon terugbetalen – onder druk kan zetten om geld uit te geven om u privé lessen te laten volgen én uw vader u een jaar later – tegen uw wil – uithuwelijkt.

Toen u verder gevraagd werd welke zaken uw echtgenoot A. H. M. in zijn vrije tijd deed, gaf u ontwijkend aan dat hij steeds thuis bleef en hij donderdag en vrijdag naar Mogadishu ging waar hij een andere vrouw had (gehoor CGVS, p.8). U gaf aan dat A. H. M. eerder met twee vrouwen gehuwd was, maar de volledige naam van Sarah, zijn vrouw die in Mogadishu woont, kon u niet geven. Toen u gevraagd werd wanneer hij met deze twee vrouwen huwde, gaf u aan het niet te weten. Evenmin had u er een idee van waar en wanneer beide vrouwen geboren werden (gehoor CGVS, p.9). U gaf aan dat A. H. M. na de dood van zijn vrouw M., mensen inhuurde om voor hem te kuisen, maar u kon van geen van deze mensen de naam geven (gehoor CGVS, p.11). Verder kon u geen enkele naam van vrienden van uw echtgenoot geven. Toen u gevraagd werd welke activiteiten u samen met uw echtgenoot A. H. M. deed, gaf u eerst vaag aan dat u zijn vrouw was. Later gaf u aan dat jullie nooit activiteiten samen deden. Toen u gevraagd werd te vertellen over A. H. M., kwam u niet verder dan te zeggen dat hij u sloeg, u niet met hem wilde slapen, hij u sloeg en u voor hem moest werken als een slaaf (gehoor CGVS, p.8).

Uit bovenstaande blijkt dat uw kennis betreffende A. H. M. – de man waarmee u volgens uw verklaringen tegen uw wil huwde – zijn omgeving en het gedwongen huwelijk op zich beperkt is, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

De door u neergelegde geboorteakte werd hogerop reeds besproken en uw identiteit, nationaliteit en reisweg kunnen, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, niet worden nagegaan. Verder legde u een medisch attest van Dr. P. (dd. 31/05/2012) neer waaruit blijkt dat u besnijdenis (type 3) onderging. U haalde desbetreffend geen toekomstige vrees aan, ook niet wanneer u uitdrukkelijk gevraagd werd wat u vreest bij terugkeer (gehoor CGVS, p. 24).

Er dient te worden opgemerkt dat u evenmin subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U heeft immers tijdens uw asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Bijgevolg heeft u dan ook niet aangetoond dat u een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zou lopen bij terugkeer naar uw land van oorsprong.

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), artikel 3 EVRM, artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel IA van de Conventie van Genève, van artikel 3 EVRM, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.3. Verzoekster beperkt zich tot het citeren van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen en de rechtspleging, maar licht niet toe hoe dit artikel werd geschonden door de bestreden beslissing. In zoverre dit onderdeel van het middel al ontvankelijk werd aangevoerd, is het ongegrond.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De identiteit, nationaliteit en herkomst maken de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst

bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht verzoeksters voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien verzoekster beweert de Somalische nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient haar ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Somalië te worden beoordeeld te meer nu de ingeroepen vervolgingsfeiten zich in het land van de aangemeten nationaliteit hebben voorgedaan.

3.2. Voor zover een kandidaat-vluchteling geen originele of betwiste identiteitsdocumenten neerlegt of kan neerleggen en hiervoor een aannemelijke verklaring kan geven, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst vooral in het geval dat men geen enkel overtuigend identiteitsdocument kan voorleggen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032), zodat verzoeksters verweer dat verweerder de elementen die verzoekster wel heeft beantwoord, lijkt te negeren, niet vermag de motivering te beïnvloeden, daar de Raad vaststelt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling zowel de relevante positieve als negatieve elementen in rekening heeft gebracht in het licht van het geheel van de motieven. De bestreden beslissing moet dan ook worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.3. De Raad stelt vast dat verzoekster haar onbekendheid met de door de commissaris-generaal gebruikte informatie niet betwist doch dat ze zich tracht te verschonen door aan te voeren *“dat de kennis die zij heeft over Somalië en haar clan, de informatie is die men kan verwachten van een normaal persoon met hetzelfde profiel als verzoekster, zijnde een jonge, niet opgeleide vrouw, die nauwelijks het huis uitkwam, die een verminking heeft moeten ondergaan en blootgesteld werd aan geweld. Verzoekster bezit zonder meer een kwetsbaar profiel”*.

3.3.1. Verzoekster kan echter niet gevolgd worden nu uit haar verklaringen blijkt dat ze afkomstig is uit een gezin dat opvoeding en onderwijs hoog draagt en ze bovendien geen kind maar een volwassen vrouw van 28 was toen ze naar België kwam. Uit de vaststelling dat verzoekster op deze leeftijd nog niet gehuwd was, kan minstens afgeleid worden dat haar familie geen haast had haar uit te huwelijken, wat de openheid van het gezin verder onderschrijft. Verzoekster kreeg in 2010 – 2011 privélessen in het Arabisch en het Engels en leerde voordien de Koran (gehoor p. 10-11). Verzoekster is aldus een volwassen, geschoolde vrouw die naar haar zeggen op 27 niet gehuwd was, wat een sterke mate van onafhankelijkheid impliceert. Verzoeksters vader had tot 2009 thuis een winkel, waar haar jongere broer Ha. hielp (gehoor p. 6). Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat haar moeder op de markt werkte, zodat zij via haar beide ouders over de diverse geografische, etnografische en sociopolitieke aspecten van de Somalische samenleving vernam. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat zij, zeker gezien haar vaders en moeders activiteiten als huiswinkelier en marktkraamster en zij tot haar 27 alleenstaande was, een geïsoleerd leven zou geleid hebben. Alleszins heeft zij via de huiswinkel van haar vader en de privélessen aanvullende kennis en ervaringen gekregen over Afgooye en Somalië. Ten slotte toont verzoekster evenmin aan dat vrouwen in Somalië quasi opgesloten zouden leven of nauwelijks buitenkomen. Integendeel uit verzoekster relaas blijkt dat haar moeder in essentie een sociaal professioneel leven leidde en uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie kan evenmin

blijken dat vrouwen – zoals ter terechtzitting gesteld – uit de traditioneel nomadische Somalische samenleving niet of nauwelijks deelnemen aan het sociaal leven.

3.3.2. De Raad stelt verder vast dat verzoekster geen specifieke argumenten aanhaalt inzake haar clankennis. Daargelaten de vaststelling dat Saleeban en Suleiman enige fonetische gelijkenis vertonen, is het merkwaardig dat verzoekster stelt geen subclans van de Raxanwein te kennen, wat het zelfde is als Digil (gehoor p. 19), terwijl ze eerder in het gehoor wel bepaalde subclans van de Digil opnoemde (gehoor p. 16). Hieruit kan alleen worden afgeleid dat verzoekster deze informatie instudeerde zonder achtergrondkennis. De door de commissaris-generaal correct weergegeven onwetendheden, vaagheden en lacunes zijn pertinent en gezien verzoeksters bewering heel haar leven in Afgooye gewoond te hebben, maakt dit haar voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst ongeloofwaardig. De loutere vaststelling dat verzoekster niet eens weet wat 'Gibilcad' betekent, is gezien de objectieve informatie op zich reeds onaanvaardbaar indien verzoekster afkomstig is van Somalië.

3.3.3. Van alle ondervraagde dorpen, kon verzoekster er zes goed herkennen, vijf helemaal niet en bij negen dorpen kon verzoekster deze niet of foutief situeren. Hieruit kan geen gedegen geografische kennis van de omgeving van Afgooye blijken, zeker voor iemand die hier geboren is, hier 27 jaar ononderbroken heeft geleefd en wiens vader tot haar 25 jaar een huiswinkel had. Deze gebrekkige kennis staat in schril contrast met de gedetailleerde en niet altijd verifieerbare beschrijving van Afgooye zelf, waardoor de commissaris-generaal inderdaad kon vaststellen dat deze sterk ingestudeerd overkomt.

3.3.4. Ook wat betreft de sociopolitieke kennis meent verzoekster dat verweerder de antwoorden die verzoekster wel weet, negeert. Daarenboven wordt door verweerder opnieuw geen rekening gehouden met het profiel van verzoekster. Zoals reeds voorheen aangehaald kwam verzoekster nooit buiten. Zij werd beschouwd als een huisvrouw en deed de huishoudelijke taken zoals poetsen, eten maken, enz... Verzoekster nam eveneens de zorg voor haar zieke grootmoeder op zich. Zelfs om inkopen te doen kwam verzoekster niet naar buiten. Het was immers de moeder van verzoekster die de noodzakelijke dingen mee naar huis bracht. De moeder werkte trouwens ook op de markt, waardoor het voor verzoekster niet nodig was om de boodschappen te doen. Verzoekster verwijst eveneens naar objectieve informatie waaruit blijkt dat het effectief zo is dat de vrouwelijke leden van o.a. de Asharaf - clan worden binnengehouden omdat het te gevaarlijk is voor hen. Zij krijgen in de mate van het mogelijke beperkt thuisonderwijs. Zo wordt de koran onderwezen, waardoor zij een beetje Arabisch kunnen en worden zij ingelicht over hun afkomst zijnde louter over de sub stam en de sub-sub stam van de clan. Verzoekster verwijst naar een "arrest van de beroepsinstantie aangaande de toekenning van de vluchtelingenstatus in Nieuw – Zeeland" (arrest nr. 76248 d.d. 12 november 2008) en citeert een passage uit het advies van de deskundige waaruit blijkt dat "*In some situations, families of defenceless sub clans (like Asharaf) would give their daughters to the Hawiye, just to give them security*".

3.3.5. Verzoekster weet niet wie Sharif Hassan is, noch kent ze Sheikh Yusuf Mohamed Siyad (gehoor p. 17). Verzoekster noemt enkel de Darod en de Hawiye als clans die tegen elkaar vchten sinds het uitbreken van de burgeroorlog (gehoor p. 20). Verzoekster vernoemt enkel het Rode Kruis wanneer haar gevraagd wordt of er internationale organisaties in Afgooye zijn, terwijl uit de objectieve informatie blijkt dat AMISOM hier sinds 2007 aanwezig was (gehoor p. 16). Verzoekster is niet ernstig waar ze verklaart het zich niet te herinneren dat de Al-Shabaab en de UIC in Afgooye waren, waarbij ze volgens de objectieve informatie verkeerdelijk de komst van Al-Shabaab in 2006 situeert. Immers aangezien verzoeksters ouders een verantwoordelijk professioneel leven leidden en verzoekster niet onder druk hebben gezet om te huwen en integendeel haar lieten studeren, dan kan verwacht worden dat ze hun dochter ook hebben ingelicht van de gevaren van milities en clans. Verzoekster toont dan ook niet aan uit een dermate conflictueuze regio afkomstig te zijn en minstens gedurende de laatste jaren in het middelpunt van de gevechten te hebben gewoond. Verzoekster toont geen herkomst uit Somalië aan.

3.3.6. Integendeel uit verzoeksters verklaringen dat de Asharaf in vrede hebben kunnen blijven omdat ze niet tussenkomen in zaken van andere clans, dat er tijdens de oorlog in Somalië (2011) "*Er was nooit een probleem. De familie had nooit problemen*" en dat er, niettegenstaande er een conflict was in Afgooye, de "*Asharaf was nooit deel van de partijen die conflict hadden. Maakten geen deel uit van de clans die met elkaar vchten*" (gehoor p. 4), zijn dermate onrealistisch gezien de situatie in Afgooye, te meer uit de objectieve informatie blijkt dat de Gibilcad tijdens de burgeroorlog onevenredig veel

gevisieerd werden en geleden hebben. Dit kan overigens ook blijken uit de toegevoegde uitspraak van de Nieuw-Zeelandse beroepsinstantie (Refugee appeal no 76248 van 12 november 2008) alsook wordt hierin bevestigd dat weerloze subclans zoals de Asharaf grotere risico's lopen sinds het uitbreken van de burgeroorlog en dat men zich wendde tot meerderheidsclans voor het verkrijgen van bescherming. Hieruit blijkt echter niet dat zij binnen gehouden werden. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942) is evenmin nuttig nu de daarin geciteerde principes niet worden betwist.

3.3.7. De Raad herhaalt dat de loutere kennis van de Somalische taal onvoldoende is om aannemelijk te maken dat verzoekster van Somalische nationaliteit en afkomst zou zijn. De taal is immers slechts een aspect dat een herkomst kan aantonen. Bovendien komt de Somali-bevolkingsgroep niet enkel in Somalië voor maar ook in Djibouti, Ethiopië, Kenia en Jemen en is na de val van het Siad Barre-regime over de gehele wereld uitgeweken. Verder verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792), zodat een taalanalyse onder de discretionaire bevoegdheid van de commissaris-generaal valt. Zoals reeds eerder aangehaald werd reeds vastgesteld dat verzoekster niet de Somalische nationaliteit of herkomst geniet. Daarenboven, in zoverre verzoeksters bewering het Asharaf dialect te spreken waarachtig is, houdt het spreken van een bepaald Somalisch dialect niet noodzakelijk in dat men ook geboren is en altijd verbleven heeft in de desbetreffende regio. Daargelaten dat dialecten kunnen aangeleerd worden, wordt niet aangetoond dat enkel Asharaf in Somalië een dergelijke tongval hebben. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonde dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht.

3.4. Er zijn dan ook geen redenen om enig geloof te hechten aan verzoeksters bewering afkomstig te zijn uit Somalië. De daaraan verbonden problemen kunnen dan ook niet gegrond zijn. Hoe dan ook kan met verweerder vastgesteld worden dat verzoekster de man waaraan ze uitgehuwelijkt werd niet nuttig kan beschrijven.

3.5. Verzoekster volhardt in haar asielrelaas en legt een kopie van de huwelijksakte met haar echtgenoot voor (stuk 14). Deze betreft nog de Arabische versie, omdat deze niet tijdig vertaald kon worden. Vanaf het ogenblik dat verzoekster over een beëdigde vertaling beschikt, zal deze onmiddellijk aan de Raad worden overgemaakt. Verder moest de vader van verzoekster er voor zorgen dat zijn dochter zo veel mogelijk geld kon krijgen. En daarbij hoorde onderwijs. Hierop heeft de vader van verzoekster besloten een privé leraar te nemen, want verzoekster zelf mocht niet naar school. Het is evenwel niet de vader van verzoekster die deze lessen voor privé onderwijs heeft betaald, maar de tante van verzoekster. Verzoekster voert nogmaals het profiel aan van jonge geïsoleerde vrouw die nergens van op de hoogte was en waarvan de vader die grote schulden had alle contact met de man had.

3.5.1. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan een fotokopie die gemakkelijk te vervalsen is met allerhande knip- en plakwerk zodat aan de huwelijksakte geen bewijswaarde kan worden toegekend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voor zover verzoekster documenten neerlegt dient zij dit te doen conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. Het is dus aan verzoekster om te voorzien in een vertaling. De onvertaalde kopie is niet voorzien van enige elementen waarbij de identiteit van de erin vernoemde personen kan worden geverifieerd. In deze wijst de Raad op de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota, de *"Subject Related Briefing" "Somalië" "Authenticiteit documenten uitgereikt na 1991"* van 29 maart 2012, waaruit blijkt dat Somalië na 1991 in totale chaos verviel en sindsdien geen functionele regering, noch een centrale administratie meer kende. Alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd gedurende de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits-

)documenten. Er zijn geen politiedossiers, geboorteaktes, schooldossiers... beschikbaar van Somalië. Verder blijkt dat Somalië het meest corrupte land ter wereld is. Er wordt dan ook uitdrukkelijk gesteld dat "Gezien de afwezigheid van een centraal bestuur worden documenten die zijn uitgereikt na de omverwerping van Siad Barre in 1991 in het algemeen niet meer aanvaard als officiële, en dus rechtsgeldige documenten".

3.5.2. Verzoekster legt ter terechtzitting haar origineel geboorteattest neer waaruit overduidelijk blijkt dat dit stuk gemanipuleerd werd en de datum werd gewijzigd. Verzoekster licht nog steeds niet toe hoe in 1984 een geboorteakte te Mogadishu kon worden uitgereikt terwijl ze in Afgoye is geboren. Verzoekster dient niet louter documenten neer te leggen maar moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Dit is niet het geval.

Documenten zijn overigens slechts één element in het asielrelaas en de bewijswaarde hangt af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Er werd dienaangaande reeds vastgesteld dat verzoekster haar Somalische nationaliteit en herkomst nergens geloofwaardig maakt. Derhalve kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekster aangebrachte documenten.

3.5.3. Verzoekster beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen die niet vermogen te overtuigen - zoals de bewering dat de vader van verzoekster ervoor moest zorgen dat zijn dochter zoveel mogelijk geld moest opbrengen en dat daar onderwijs bij hoorde - en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses - zoals de bewering dat verzoekster niet echt contact had met haar echtgenoot - maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Niet alleen dient er gewezen te worden op de precaire veiligheidssituatie, maar ook op de positie van vrouwen in Somalië. Verzoekster citeert diverse mensenrechtenrapporten. Verzoekster verwijst eveneens naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, in de zaak Sufi en Elmi vs. het Verenigd Koninkrijk, nr. 8317/07 & 11449/07 dd. 28 juni 2011 waarin werd geoordeeld dat de veiligheidssituatie in Somalië dermate ernstig is, zodat men niet mag worden teruggestuurd naar Somalië. Een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM is bijgevolg zeer reëel. Verder verwijst verzoekster naar een beslissing van verweerder d.d. 14 maart 2013 waarin aan een kandidaat-vluchteling de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend gelet op de ernstige schade. Niettegenstaande de problemen van deze vluchteling in de privésfeer bevonden werd aan hem, op grond van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenrecht, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, nu er, indien de vluchteling naar zijn land van herkomst zou terugkeren een reëel risico bestaat op ernstige schade. Dit is *in casu* zeer zeker geval, nu er een reëel risico bestaat dat verzoekster bij een terugkeer naar Somalië vermoord zal worden door haar "echtgenoot". Deze beslissing kan naar analogie worden toegepast. Verzoekster citeert diverse mensenrechtenrapporten. De algemene positie van de vrouw in Somalië is uiterst ongunstig. De discriminatie ten aanzien van vrouwen is uitermate groot. Bij een gedwongen terugkeer zal verzoekster beschouwd worden als een alleenstaande vrouw. Alleenstaande vrouwen dienen dagelijks de discriminatie op alle vlakken te ondergaan en lopen een verhoogd risico op mishandelingen, ontvoeringen en verkrachtingen.

4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie van Somalië en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verder ziet de Raad niet in wat verzoekster betracht met de verwijzing naar de beslissing van het CGVS daar deze betrekking heeft op een Iraaks dossier en de beslissingen van de CGVS daarenboven onderworpen zijn aan het rechterlijk toezicht van de Raad. Waar verzoekster overigens melding maakt van de "*algemene situatie van vrouwen in Afghanistan*", neemt de Raad aan dat het hier een materiële vergissing betreft.

4.4. Verzoekster gaat er dan ook aan voorbij dat haar Somalische nationaliteit en herkomst niet geloofwaardig werden bevonden. Aldus is evenmin aannemelijk dat de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten zich in haar beweerde land van herkomst hebben voorgedaan. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

4.5. Wat artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet betreft, benadrukt de Raad dat verzoekster geen band aantoonde met Somalië. De Raad kan enkel besluiten dat verzoeksters Somalische herkomst uit Afgooye niet is aangetoond en dat dientengevolge evenmin aannemelijk is gemaakt dat haar vraag om subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen ten opzichte van de situatie in Somalië. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Verzoekster vroeg tevens "*minstens de beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek*". De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonde dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht.

4.7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK